

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmando ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

26. Quapropter contestor vos hodierna die, quia mundus sum à sanguine omnium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

26. Quapropter contestor vos hodierna die, quia mundus sum à sanguine omnium.

AD hunc locum Calvinus egregias sibi virgas colligauit, quibus usque ad sanguinem semetipsum cecidit. Dum enim de veri Pastoris officio sancte cōcionari, & speciosi hypocritæ partes agere voluit, ut tandem in Catholicos excurrat; quantus ipse met luppen fuerit, quāq; in eū propriè virtutia illa cadant omnia, quæ à veris Pastoribus rectissimè remouet, nobis hoc loco aperiendi pulchram occasionem dedit. Cōtinet (inquit) hic locus breuem summam ritè probeque docendi; & doctores ipsos vehementi severaque sanctione bortatur, ut in suum munus gnaniter insumbant. Quænam igitur tenēda est Pastoribus docendi ratio? Audiamus nunc Pontificem Calvinū quomodo suos Pastores instruat. Calvinus suas proprias nequitias designat.

Primum (inquit) non suo arbitrio astiment, quid proferre in medium, & quid omittere vtile sit, sed unī Deo arbitrium eius rei deferant. Ita humanis commentis non patebit in Ecclesiam Dei ingressus. Hoc primum si Calvinus obseruasset, suum proprium iudicium in Scripturis exponens contra omnium veterum Patrum consensum toties & tam arroganter non extulisset. Huiusmodi in eo voces non legeremus: Scio alius aliter interpretari, sed ego hunc esse germanum sensum iudico. Rursum: Neque satis solida est aliorum argutia, &c. Nam meo iudi-

c. quod ex suo arbitrio doctrinam estimet.

In Ioan. cap. 3. v. 5.
In Matth. c. 24. v. 28.

O o 4 cito, &c.

In Marc. c. 10. &c. Et iterū: Neminem perturbet quod Ioh.

cap. 1. v. 4. nisi baptismum à Christi discernere vcteres Patri

contentidunt: quorum non tantinobis debet esse calcu-

lus; et Scriptura certitudinem quatefaciat. Mox

que luculentum diuinæ Scripturæ mendaci-

um affingit. Vide nostra Antidota Eu-

angelica locis in margine designatis. Sed & ad

In Ioh. huc alibi: Absurdum (inquit) quibusdam vide-

c. 1. v. 33. tur si Christum dicamus, &c. & in hanc senten-

tiam Augustinus ab Euangelij la dictum putat, &c.

Atqui meo iudicio magis consentanea erit, &c.

Rursum apertissimas contra Arianos Sci-

In Ioh. pturas ex hoc suo iudicio impiè admodum

cap. 5. &c. labefactat. Abusi (inquit) sunt hoc loco Veteri

& 14. ut probarent Christum esse Patri consubstantialem.

Et de alio loco: Quim durasit & coasta Ver-

rum exposicio, nemo non videt. Iterum de alio lo-

co: Perperam hunc locum Veteres ad diuinam

Christi essentiam referunt. Rursum de alio ad

eandem rem loco: Nec refuta nec consentanea

fuit Patrum solutio. Vide hæc quatuor loca in

Antidotis Evangelicis simul contra Calui-

nun tractata ad Iohann. cap. 10. ver. 30. Mu-

ta huiusmodi arrogantiæ Caluinianæ exé-

pla in Antidotis nostris cōspicietur. Sed hac

pauca instar multoru esse possunt. Sic ille ex

proprio iudicio cōsimare voluit quid in mediū profer-

ret, quid omitteret. Vni Deo qui per Ecclesiā lū,

id est, Ecclesiæ Præpositos, Patres, Doctores,

Pastores loquitur, arbitriū deferre Caluin. re-

nuit. Ita innumeris hodie hæresibus, verè hu-

manis

manis cōmentis, vel Satanicis potius (cūm
Satanæ Ministri hæretici sint) patuit in Eccle- 1.Cot. 11.
siam Dei latissimus & miserabilis ingressus.

Alias nunc boni Pastoris notas ex Cal-
uinio audiamitis: Deinde non sumet sibi mortalis
homolacerādō vel mutilandæ Scripturæ arda: iam,
ut hoc vel ill id, quoad visum fuerit, delibet, quā-
dam obscuret, multa supprimat: sed quicquid in Scri-
puris patefactum est, licet prudenter & tempestiuē
pro edificatione populi, simpliciter tamen & sine fu-
to tradat, ut decet fidum & ingenium Dei interpre-
tem. Hæc rursum ille. Atqui lacerandæ &
mutilandæ Scripturæ artificem vel auda-
cem magis vel callidiorem uno Caluinio
mortalem quenquā difficulter reperiri pos-
se, hæc nostra tam multa contra fœdissimas
eius diuinæ Scripturæ corruptelas Antidota
cuilibet lectori, nisi qui Caluinistam se ma-
gis quām Christianum proficitur, ad ocul-
lum patefacere ac demonstrare posuerunt:
demonstrabunt adhuc magis quæ in vnam
ad Rom. epistolā iam collecta pariter cum
hisce prodibunt. Sanè huius rei exempla
proferre, nihil penè esset aliud quām omnia
iam dicta repetere, & easdem veluti lineas
relegere. Quod autem in particulari notat,
ne hoc vel illud, quoad visum fuerit, delibet; quā-
dam obscuret, multa supprimat diuini verbi tra-
ctator, in eo particulari quām nequiter se adueti-
tur, sup-
primit.

Oo 5 Ego

In f. lib. 2. cap. 3. n. 9.

Ego sum vitis, vos palmites, ad longum recitans pertractas, atque perueriens, vt id commodiū faciat, verba in medio posita, & quæ eius depravationi apertè refragabuntur (Quæ manet in me, & ego in eo, hic fert fructum maximum) homo improbus penitus resecat, dissimulat, racet; quantum ipsi visum fuerit delibans, reliqua suppressit. Hunc eius dolum

Ad Ioan. c. 15. v. 5.

malum in Antidotis nostris Euangelicis patefecimus. Simili arte tractans in Harmonia sua Cœnæ Dominicæ totam historiam à tribus Euangelistis descriptam, illa Christi verba admodum illustria, Hoc facite in mæ

commemorationem, nefarius impostor penitus intacta prætermisit: quod in Antidotis no-

stris obseruatum habes. Eodem dolo male

In Matth. c. 14. v. 28. pag. 120. vsus, ambulationem Petri super aqua tra-

ctans, vt eum stulta temeritatis arguat, illa historiæ verba, Videns enim ventum validum,

timuit, quæ posterioris timiditatis causam

exprimunt, alto silentio astutè inuoluit. In

In comm. ad Rom. 6. ver. 14. epistolam ad Romanos hac sua arte satis

frequenter utitur. Ad Rom. 6. vt illa Apo-

stoli verba, Non estis sub lege, sed sub gratia, pe-

stientius corrumpat, verba proximè præ-

cedentia (quorum ista causam reddūt, ideo-

que sensum commonstrant) impostor egre-

gius penitus resecat, dissimulat, racet. Ad

In com. ad Rom. 7. ver. II. Rom. 7. in illa sententia, Peccatum, occasione

accepta per mandatum, seduxit me, & per illud occi-

dit, homo nefarius suis corruptelis gnauiter

infisteret;

insistens, nec occasionem per mandatum accep-
tam, qualis fuerit, vno verbo enarrat; nec
quomodo peccatum, occasione accepta per man-
dandum, hominem legi rebellem occidit, vno
verbo attingit; sed utriusq; explicatione al-
to silētio inuoluta, in solo verbo, *Seduxit me,*
aliquanculum ludens, seductorem agit stre-
num. In eodem capite ad illa Apostoli ^{Ibidē. ver.}
verba, *Velle adiacet mihi, perficere autem bonum*
^{18. & 19.}
non inuenio: non enim quod volo bonum, hoc facio,
hoc postremum membrum, quod praece-
dentiū rationē reddit, & Caluini sen-
sum manifestē refutabat, egregius impostor
penitus intacta & indiscussa reliquit. Mox-
que in proximo Apostoli versiculo, *Si autem Ver. 20.*
quod nolo, illud facio; iam non ego operor illud, sed
quod habiat in me peccatiū; quia hæc sententia
ad totam illuc Caluini corruptelam subuer-
tēdam perspicuē & efficaciter faciebat, tum
eam totā leuissimè attigit, tum postremum
eius membrum, in quo vis sententiæ posita
erat, penitus intactum prætermisit. Eadem
arte in hoc commentario usus, vt Ephesios ^{Suprā cap.}
^{19. ver. 5.}
Christi baptismo baptizatos non nisi yni-
cum Ioannis baptismum accepisse suaderet,
verba illa Lucæ, *In nomine Domini Iesu*, quæ
Christi baptismum proprium designabant,
penitus dissimulauit, & intacta reliquit.
Hæc pauca pro multis exempla sunt artis
Caluinianæ, qua veluti verus impostor, nō
Pastor, diuinæ Scripturæ lacerandæ ac mu-
tilandæ

tilandæ audaciam sibi sumens, quod illi vix
fuerit, delibauit; quedam obscurans, multa supp-
mens.

Audiamus adhuc in Caluino reliqua ad
hanc rem quæ pertinéat. Prudentiam (inquit)
adhibendam esse dixi, quia spectanda est semper
utilitas, modò absit vafricies: in qua multi sibi
misplacent, dum ad suas methodos infleunt ver-
bum Dei, & philosophiam nescio quam ex Euange-
lio & suis figuris mixtam nobis fabricant: quia
scilicet magis plausibilis est hæc mixtura. Hic ite-
rum Caluinus suas ipsius artes, in quibus sibi
nimis placuit, in memoriam reducit: vafricie
sua ver-
bum Dei ciem suam, qua maximè delectatus videtur,
ad sua pla-
cita de-
flexit.

vt hic recordemur facit; qua ad suam senté-
tiam Dei verbum artificiosè deflexit: quia
spectanda videl. semper erat utilitas; quia
ipsius hæresibus commodo & adiumento
esse poterant, prætermittenda non erant.

Scripturae
verbis
molliter
immuta-
tis, ad sua
sententia
Dei verba
inflexit
Caluinus Notemus huius vafricie exempla aliquot,
qua ad suam sententiam Dei verbum ita in-
flexit, ut Scripturae verbis callidè immuta-
tis, suaque molliter ingerens, profanam cer-
tè philosophiam ex Euangelio & suis fig-
mentis mixtam nobis fabricauit: quia scilicet
suae sectæ hominibus, ea quæ carnis sunt
egregiè sapientibus, plausibilis erat hæc
mixtura. Vbi Christus in Euangelio identi-
dem urget, & multis verbis prædicat, Volun-
tatem Patris sui facere, vafer Caluinus, ut ad sua
methodum Dei verbum inflectat, id nihil aliud
esse

esse vult quām credere in Christum, & vnius fidei commendationem. Qui hoc de Caluino non credit, nostra in Matthæum Antidota videat. Rursum, ubi Christus iterum atque iterum discipulis suis mandat, ut seruent p̄cepta eius, & faciant quæ ille præcepit eis, transfert hoc totum Caluinus, sua vafricie usus, ad studium seruandi, etiam si ea non seruer: quod vide latius explicatum in Antidotis nostris Euangelicis super D. Ioannem. cap. 15. v. 10. &c 14. Quod Apostolus dicit; Deum fuisse in Christo, in Matth. vii mundum sibi reconciliaret, non reputans illis peccata iporum; hoc artificiose Caluinus ita re- citat: Deus fuit in Christo, ut homines iustificaretur modum simul exprimens, non imputando illis peccata. Atqui quanta hæc vafricies fuerit, & quām latius pateat iustificatio quām reconciliatio, vide explicatum in Antidotis nostris in epist. ad Rom. Eodem artificio dilectionem Dei diffusam in cordibus nostris, transfert in notitiam ac revelationem dilectionis Dei erga nos. Rursum ambulare secundum spiritum, transfert in penitentiam fidei adiunctam. Iterum facta carnis mortificanda, transfert ad ipsius carnis interitum, eumque exactum. Quæ eius vaferimæ deflexiones quantum veritati Euangelicæ præiudicium asserat, quām prophanam mixtriam faciant, vide in Antidotis nostris in epist. ad Rom. latè explicatum. In hac vafricie mirè sibi Caluinus placuit, ut egregius ac celebris haberetur impostor.

Vide

Vide tamen, Lector, quale præcedentibus corollarium induxit. *Inde* (inquit) *nobis liberum arbitrium, inde operum merita, inde prouidentiae & gratuitæ electionis Dei abnegatio.* Hæc ille: pro eo quod dicere debuit, si vera dicere voluit; *Inde nobis iustitia imputativa, inde fides specialis, inde certitudo gracie, inde unica electorum fides, inde sola iustificans fides, inde bonorum operum abnegatio, mandatorum Dei impossibilitas, aliis vinculo liber: as; inde Sacramentorum corrupta doctrina, canales, metonymia, tropi sine fine, baptismi enacuatio, pœnitentia excommunicatio; inde ordinis in Ecclesia confusio, Confessorialis discipline, ipsa Ecclesie Catholica nefaria desertio, accusatio infanda, & extrema proculcatio.* Ex diuini verbi vafis corruptelis hæc nouarum opinionum portenta, somnia, figmenta, nata sunt. Doctrina liberi arbitrij, & de meritis operum, tam antiqua est quam Christiani nominis professio, & in Scripturis passim commendata. Diuinæ prouidentiae & gratuitæ electionis nulla apud Catholicos abnegatio, sed utriusque per Caluinū execrada corruptio, qui ex illis capitibus, *Deum esse peccati authorem, hominesque ad iniurium creasse, soloque beneplacito suo ab æterno ad interitum destinasse, execrabiliter docet: de quo in epist. ad Romanos dicendum nobis erit.* Hæc ut hoc loco diceremus, foeda Caluini hypocrisia nos compulit. *Comprehensus est peccator in consilijs quibus cogitat: Incidit in foneam quam fecit.*

Cap. 9.

Psal. 9. &c

28. At-